

Biztos a jövő?

Az Abszolút Igazságának bíróságán a levegő nem csupán hideg volt; hanem kíméletlenül steril, a szenvedélytől és minden érzelmi szennyeződéstől megfosztott, a falba épített szűrőegységek egyhangú zúgása miatt. A terem egy tökéletes félgömb volt, rozsdamentes acélból és halványkék fényben fürdött, melynek forrása sehol sem látszott. A Bíró íróasztala az ívelt fal geometriai középpontjából ágaskodott ki, mintha az mindig is egyben lett volna a hellyel. Nem voltak kifelé néző ablakok, fa vagy szövet. Ez a hely a tiszta funkcionalitás és kiszámíthatóság fizikai megtestesülése volt, a győztes technokrata elme közvetlen kiterjesztése.

Eigenbau Főhadnagy Bíró ült az elnöki székben. Arca a régi hadjáratok topográfiai térképe volt, a forradások és mély ráncok szabálytalan rácsot alkottak, mintha egy életnyi konfliktust véstek volna a bőrébe. Szemei, a zafírból tökéletesre csiszolt két érzéketlen lencse, melyek nem tartalmaztak egy csöpp együttérzést sem, csupán egy könyörtelen, analitikai fókusz, amely mindent és mindenkit képletként értelmezett. Ő volt a győztes nemzet ideológiájának, a Szigorú Determinizmusnak az élő megtestesülése. Az a hit, hogy minden esemény, egy levél hullásától egy birodalom összeomlásáig, egy előző ok-okozati lánc elkerülhetetlen és kiszámítható eredménye. A jövő nem egy elágazó ösvényekkel teli kert volt, hanem egy egyetlen, előre megírt forgatókönyv, amelynek minden sora ismert. A Kék Hadsereg veresége, amelyet "A Pusztulás" néven ismertek el, ezért nem tragédia volt, hanem statisztikai és fizikai bizonyosság, a világegyetem alaptörvényeinek beteljesülése.

És előtte állt az ember, aki kétségbeesetten megpróbálta felülmúlni ezt a bevégzett forgatókönyvet.

Alan Thomas, egykor a neuro-fizika csodagyermek, a Kék Hadsereg egykori, rövid életű, és most megvetett Főparancsnoka. Túl fiatal volt ehhez a gyűlölethez és ehhez a felelősséghez, arcán még mindig ott lebegett az ifjú idealista árnyéka, aki valaha volt. Kezei, amelyek a vádlottak fémből készült pulpitusán nyugodtak, tiszták és meglepően kényesek voltak. Éppen ezek a kezek voltak a legnagyobb büntettének eszközei.

A jegyzőkönyv rögzíti – Eigenbau hangja olyan volt, mint a távoli gépezetek egyhangú zúgása, hangsúlytól és érzelemtől mentes –, hogy a vádlott, Alan Thomas, a Kék Hadsereg Stratégiai Parancsnokságának volt vezetője, vád alá került a Determinista Állammal szembeni ellenszegülése, az Érző Akarat Szuverenitása Ellen Elkövetett Bűncselekmények, valamint a Katasztrófális Neuro-Technológia Jogosulatlan Hadászati Alkalmazása miatt. Cselekedeteinek bizonyítéka a konfliktus utolsó, döntő szakaszában, közismertebb nevén „A Pusztulás” alatt, vitathatatlan és teljes. Ennek a törvényszéknek nem az a feladata, hogy a vádlott bűnösségét

megállapítsa – az magától értetődő –, hanem hogy patológiáját, azaz a determinisztikus valóságtól való eltérését, beillessze az univerzum törvényszerűségeinek keretébe, még a végső ítélet kihirdetése előtt.

Eigenbau hideg, kék, gömbszerű szemeit Alanre szegezte. – Szólhat, Alan Thomas. Magyarazza meg az ismeretlen egyenletét, az érzelmi változóját. Az Ön népe a Szabad Valószínűség, a Probabilizmus híve volt, azt hirdetve, hogy a jövő egy végtelen spektruma a lehetőségeknek, a 'talán'-ok és a 'mi van ha' kvantumhabja. Az Ön tettei azonban egy mélyebb, személyesebb és kiszámíthatatlan hibára, egyfajta mentális anomáliára utalnak. Kezdje a találmányával, amit fegyvernek nevezett.

Alan Thomas felemelte fejét. Szemei, bár fáradtak, még mindig életet, sőt, egy makacs lángot rejtettek. Hangja halkabb volt, mint a bíróé, de kristálytiszt a tökéletes akusztikájú teremben. – Nem volt fegyver. Legalábbis nem abban a hagyományos értelemben, ahogy Ön, Főhadnagy, azt elképzei. Mi 'Kognitív-Fluxus Agitátornak' hívtuk. Egy kapu volt. Egy kapu a lehetséges jövők felé.

– Egy eufemizmus a pszichikai rabszolgasághoz – vágott közbe Eigenbau hidegen. – Működési elve dokumentáltan az volt, hogy felülírja a célpontok agyának alapvető döntéshozatali és hitrendszerét irányító neuronhálózatait, kényszerítve őket, hogy kérdés nélkül átvegyék az operátor akaratát és parancsait. És ezt nem az ellenséges erők, hanem a saját, feletteseinek Főparancsnokságának tagjain alkalmazta. Ez nem hadviselés. Ez az elme meggyalázása.

Egy halvány, szinte szellemszerű mosoly suhant át Alan Thomas ajkain. – Elvesztették a bátorságot, Főhadnagy. Elvesztették a képességüket, hogy lássák a lehetőségek teljes spektrumát. Egyetlen, sötét és komor valószínűségben ragadtak meg: a vereségünk elkerülhetetlenségében. Felkészültek a kapitulációra, egy olyan jövőre, amelyben a népünk szolgá sorba süllyed. Gyakorlatilag... önként váltak Deterministává. Elfogadták az Ön sorsát.

Egy csendes, de érezhető elégedetlenség hulláma futott végig a teremben jelen lévő kevés, kiválasztott állami megfigyelők sorain. A hasonlat mélyen sértő volt.

– Tehát úgy döntött, hogy meghajlítja az elméjüket – állapította meg Eigenbau, mint aki egy kísérleti jelentést olvas fel. – Rákényszerítette, hogy lássák az Ön egyetlen, választott lehetőségét.

– Megmutattam nekik a győzelem egy konkrét útját! – javította ki Alan, hangjában most már a szenvedély és a meg nem értettség zaja csendült meg. – Öregemberek voltak, Főhadnagy. A háborút erőforrások, páncélosok és koordináltak háborújaként látták. Én a tudat csatatermeként láttam! Az Agitátor nem kényszerítette őket; hanem... kitágította a felfogásuk horizontját.

Lehetővé tette, hogy áttörjék a félelem által a tudatukra vetített korlátokat, és lássák azokat az elágazó jövőket, amelyeket én is látok. Azt az egyet, amiben még mindig győzhetünk!

– És ezzel megsértette az érző lény legszentebb és legsérthetlenebb alapjogát: a saját gondolatai és hitének szuverenitását. Bábukká, fogaskerekekké változtatta a saját parancsnokait, hogy abszolút hatalomra tegyen szert. Ez egy olyan bűn, amely minden hagyományos háborús cselekményt felülmúl.

– Azt tettem, ami az egyetlen logikus lépésnek tűnt a népem fennmaradása érdekében! – kiáltotta Alan, és önuralma most tört meg teljesen, a lázas fanatizmus villanása, amely a hatalom csúcsára repítette. – Az Ön Determinizmusa egy lelki börtön! Ön abban hisz, hogy győzött, mert mindig is győznie kellett. Ez egy önbeteljesítő logikai téveszme, amely bármilyen zsarnokot megtart helyén! Mi a szabadságban hittünk! A potenciálban! A reményben!

– A remény – ismételte meg Eigenbau a szót, mintha egy idegen, tudománytalan és enyhén undorító kifejezést hallana. – Egy valószínűségi fantázia. Egy változó, amely nem szerepel a valódi egyenletekben. Az Ön 'reménye' vezetett közvetlenül A Pusztuláshoz. Az Ön újraenergizált és agymosott Kék Hadserege az Ön parancsnoksága alatt felvitte a konfliktust minden korábbi, etikai és stratégiai küszöb fölé. Aethelburg városa, hárommillió civil lelkével, nem a mi győzelmünk közvetlen következménye volt. Az az Ön és az Ön vakmerő determinátlanságának áldozata volt, amely képtelen volt elfogadni a vereség elkerülhetetlenségét.

– Az a háború áldozata volt! – vágott vissza Alan, ökölbe szorult keze remegett. – Egy háborúé, amelyet Önök kezdeményeztek! Amelyet Önök nyertek meg, mert annyira biztosak voltak a győzelmük elkerülhetetlenségében, hogy azzá vált! Az Ön bizonyossága maga a legerősebb fegyver, Főhadnagy! Egy önmagát beteljesítő jóslat! Én csak megpróbáltam létrehozni egy ellenszerét, egy eszközt, amely lehetővé teszi, hogy lássuk a többi utat is!

– És a végén az Ön 'ellenszere' katasztrofálisan elbukott. A Kognitív-Fluxus Agitátor, ahogy Ön is jól tudja, kolosszális mennyiségű stabil, egybefüggő energiát és egy épen maradt, orbitális sugárzó rendszert igényelt. Az Ön kétségbeesett, mindent vagy semmit jelentő offenzívája, hogy elfoglalja a mi Gamma-7 orbitális energiatermelő állomásunkat, teljes kudarcot vallott. Az Ön hadseregét stratégiai csapdába csaltuk, ahol a determinisztikus modellek szerint meg is semmisült. Magát az Agitátort, az Ön reményének szimbólumát, saját emberei rombolták le a pánikban. A forgatókönyv, Alan Thomas, pontosan úgy játszódott le, ahogyan a kezdeti feltételek és a fizika törvényei előre jelezték. A valószínűségek összezsugorodtak egyetlen kimenetelre.

Eigenbau előrehajolt, testes, könyörtelen jelenléte betöltötte a kis, félgömb alakú termet. – És ez vezet minket az Ön patológiájának, az Ön lényegi ellentmondásának magvához. Ön, egy olyan Probabilista, aki a lehetőségek tengerében hisz, olyan abszolút, sőt, zsarnoki bizonyossággal cselekedett, amely csak egy megszállott Deterministára jellemző. Annyira biztos volt abban, hogy az Ön egyetlen, kiválasztott jövőképe a helyes, hogy hajlandó volt megtörni és újraformálni mások elméjét, hogy azt valóra váltsa. Nem a lehetőségekben hitt; egyetlen lehetőségben hitt. A sajátjában. És ezzel pontosan azzá vált, amit legyőzni akart: egy olyan erővé, amely tagadja a szabadságot és a választás lehetőségét egy előre megírt sors érdekében. Ön nem a Probabilizmus mártírja. Ön a saját elárult elvének az ellenharcosa.

Alan Thomas hallgatott, mozdulatlanul állt, mintha Eigenbau szavai fizikai erővel sújtották volna le. A vád súlya, annak a nyilvánvaló igazsága, hogy ő maga is egy zsarnokká vált egy szabadságharc nevében, megbénította. Nem a lehetőségek kertésze volt; hanem egyetlen virág rabjává és kényszeres teremtményévé vált, akit semmi más nem érdekelt.

– Az Állami Ügyészség a testi megsemmisítést kérte – mondta Eigenbau, hangja visszatért a lapos, procedurális nyugalomhoz. – Egy gyors, hatékony és tisztán végrehajtható eljárást, amely véget vet az Ön egyenletének. Egy megfelelő, logikus befejezése volna annak az ok-okozati láncnak, amelyet az Ön élete képvisel.

Eigenbau szándékosan megszakította a csendet, zafírszemei Alan legyőzött, megtört formáját mérlegelték. – Ám én, mint a Legfelsőbb Bíróság tisztje, a logika szolgája vagyok minden politikai vagy emocionális megfontolásnál. És a logika, úgy találom, egy rendkívül érdekes paradoxont vet fel. Ön, a vádlott, a Probabilizmus végső kudarczának és önámításának élő bizonyítéka. Az Ön egyszerű kivégzése viszont a Determinizmus végső, vitathatatlan győzelmét és igazolását szolgálná. Mindkét narratíva politikai szempontból hasznos az Állam számára. A kérdés az: melyik az igazabb kimenetel? Melyik szolgálja jobban a determinisztikus valóság elvét?

Alan zavartan nézett fel, mintha nem hinne a hallottakban.

Az Ön találmánya, ez az Agitátor – folytatta Eigenbau, hangjában egy ritka, intellektuális érdeklődés csendült meg. – miután biztonságba helyeztük a romjait, tudósaink alaposan tanulmányozták. Elméletileg újjáépíthető. Látszólag az elme, a tudat utolsó, legmegismerhetetlenebb birodalma, valójában a hadviselés utolsó, döntő határa. Ön egy hitbeli hadsereg létrehozására kívánta használni. Én azonban egy sokkal elegánsabb és hatékonyabb alkalmazást látok. Egy olyan haderőt, amely tökéletesen kiszámítható, logikus egységekből áll. Egyetlen katona sem érezne félelmet, kétséget vagy bánatot. De ugyanígy nem érezne bátorságot, lojalitást vagy önfeláldozást sem. Cselekedeteik, mint egy tökéletesen megtervezett

óramű fogaskerekei, teljesen determináltak lennének. Nincs remény, nincs félelem. Csak a feladat. Az utasítás.

Eigenbau lassan felállt, magas, impozáns alakja árnyékot vetett Alanra. – Az Ön ítélete, Alan Thomas, nem lesz a testi megsemmisítés. Az ítélet a rehabilitáció. Egy teljes kognitív átstrukturálás. Az Ön saját technológiáját fogjuk felhasználni arra, hogy megtisztítsuk az elméjét a Probabilista téveszméktől, a 'talán'-ok és a 'remény' káoszos vízióitól. Meghajlítjuk elméjét, újraprogramozzuk, hogy egy tökéletes, higgadt, logikai Deterministává váljon. Ön lesz az első, a prototípus katona az új hadseregünkben. Élő, lélegző bizonyítéka annak, hogy az Ön egész filozófiája, élete és harca egy hatalmas tévedés volt, míg a miénk az univerzum szenttelen törvénye. Az Ön veresége nemcsak katonai, hanem metafizikai is lesz.

Ekkor tört ki valódi, mély, ontológiai rémület Alan Thomas arcán. A halál, még a legsúlyosabb fizikai fájdalom is, egy dolog volt. Az önmagának, a gondolatainak s emlékeinek teljes és visszafordíthatatlan kitörlése, helyébe a saját ideológiája ellen való harcolás kényszere lépett... ez a sors olyan rettenetes volt, hogy semmilyen statisztikai valószínűség, amit valaha el tudott képzelni, nem készíthette volna fel rá.

– Nem... nem tehetik ezt meg! – zihálta, a szava fulladozott. – Ez nem igazság! Ez nem logika! Ez... ez szörnyűség! Ez a létezés megtagadása!

– Ellenkezőleg – válaszolta Eigenbau, és egy halvány, hideg, de kétségtelenül győzedelmes mosoly jelent meg ajkain. Ez volt az első és egyetlen érzelmi kifejezés, amit a tárgyalás során mutatott. – Ez a létezés legmagasabb formája, tisztán az ok-okozati viszonyok fényében. Az ok-okozati lánc kristálytiszt. Az Ön teremtménye fogja megsemmisíteni azt, ami Ön volt, és ezzel egy erősebb, stabilabb jövőt épít az Államunk számára. Az Ön története, Alan Thomas, nem véget ér mártírhallal, vagy akár egy tisztességes kivégzéssel. Korrekcióban ér véget. Egy felsőbb rendű logika általi kijavításban. És ez a korrekció... énbennem, az igazságszolgáltatás ezen intézményében jut végső kifejezésre.

Felemelte a bírói kalapácsot, és egyetlen, éles, végleges suhintással lecsapott, amely a steril, fémbeli teremben úgy visszhangzott, mint óriási sírkövek bezárulása.

– A jövő determinált. A tárgyalást lezártnak nyilvánítom.